

บทที่ ๑

บทนำ

ความสำคัญของเรื่อง

การพัฒนาประเทศเป็นค่าที่ไต่กันไต่พันบ้อยที่สุดในปัจจุบัน ซึ่งหมายถึงการระดมปัจจัยต่าง ๆ เช่น กำลังคน กำลังเงิน ทรัพยากรธรรมชาติ ตลอดจนวัสดุเครื่องมือเครื่องใช้ต่าง ๆ เพื่อดำเนินการให้บรรลุผลตามแผนและเป้าหมายที่กำหนดไว้ โดยนัยดังกล่าวการพัฒนาประเทศจึงจำต้องพัฒนาทั้งในด้านการบริหาร (Administrative Development) และพัฒนาทรัพยากรบุคคล (Human Resources Development) ให้เจริญก้าวหน้าทัดเทียมกัน ถ้าจะกล่าวโดยสรุปก็จะเห็นว่าในบรรดาปัจจัยที่ใช้ในการพัฒนาประเทศนั้น กำลังคนนับได้ว่าเป็นปัจจัยสำคัญที่สุด เพราะเหตุว่าถ้ามีจำนวนคนพอสมควร มีความรู้ความสามารถเหมาะสมกับหน้าที่การงานและมีการจัดการที่ดีแล้ว โอกาสที่จะทำงานให้ได้รับผลดีและประหยัดย่อมง่ายขึ้นเป็นอันมาก ดังนั้นหน่วยงานต่าง ๆ จึงต้องพยายามสรรหาบุคคลที่มีความรู้ความสามารถในทุกระดับชั้นเข้ามาปฏิบัติงาน โดยเฉพาะในงานราชการซึ่งเป็นงานที่มีขอบเขตกว้างขวาง มีเทคนิคการปฏิบัติงานแยกออกเป็นหลายแขนง และเป็นส่วนสำคัญประการหนึ่งที่จะช่วยให้การพัฒนาประเทศดำเนินไปด้วยดี การสรรหาบุคคลจึงต้องกระทำด้วยความรอบคอบเที่ยงธรรม มีระบบที่สามารถเลือกสรรบุคคลได้ตามต้องการ โดยคำนึงถึงประโยชน์ของประเทศชาติเป็นใหญ่

องคการบริหารส่วนจังหวัดอุดรธาธานี เป็นราชการส่วนท้องถิ่นรูปหนึ่ง มีหน้าที่

สมพงษ์ เกษมสิน, "ความสำคัญของการบริหารบุคคล", การบริหารงานบุคคล
ฉบับใหม่ (พระนคร : โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, ๒๕๑๖) หน้า ๓ - ๔

ดำเนินกิจการส่วนจังหวัดแยกเป็นส่วนต่างหากจากราชการบริหารแผ่นดิน รวม ๒๐ ประการ^๒
 กิจการส่วนจังหวัดนี้ จังหวัดจะต้องดำเนินการเองตามกำลังงบประมาณของจังหวัด จึงจำเป็น
 ที่จะต้องมีข้าราชการส่วนจังหวัดมาปฏิบัติกิจการดังกล่าวให้สำเร็จลุล่วงสมตามความมุ่งหมาย
 มิใช่แต่เพียงอาศัยงบประมาณ วัสดุอุปกรณ์ เครื่องมือเครื่องใช้หรือการจัดการที่ดีเท่านั้น กล่าวถึง
 คนที่มีความรู้ความสามารถที่จะมาปฏิบัติงานในทุกระดับชั้นก็เป็นสิ่งสำคัญยิ่ง ดังนั้นองค์การบริหาร-
 ส่วนจังหวัดอุบลราชธานี จึงต้องอาศัยวิธีการสรรหา (recruitment) และการคัดเลือก
 บุคคล (selection) เพื่อให้ได้คนที่ต้องการและเห็นว่าเหมาะสมที่สุดเข้ามาปฏิบัติงาน

ในระบบราชการทั่วไปรวมทั้งองค์การบริหารส่วนจังหวัดอุบลราชธานี ได้ถือเอาการสอบ
 แข่งขันเป็นวิธีการในการสรรหาและคัดเลือกบุคคลเข้ารับราชการจากบุคคลที่สอบแข่งขันได้คะแนน
 สูงสุดตามวิธีที่ ก.พ. กำหนด แต่วิธีการสอบแข่งขันที่ ก.พ. กำหนด และองค์การบริหารส่วน -
 จังหวัดอุบลราชธานีถือปฏิบัติอยู่ จะอำนวยความสะดวกให้แก่องค์การมาน้อยเพียงใดนั้น เป็นเรื่อง
 ที่น่าสนใจควรที่จะนำมาศึกษาและวิเคราะห์ว่าหลักและวิธีดำเนินการที่ใช้อยู่กันได้อผลดีและมี
 มาตรฐานเพียงพอหรือไม่ โดยผู้เขียนได้ตั้งสมมุติฐานว่า

๑. ระบบและวิธีดำเนินการเกี่ยวกับการสอบแข่งขันเพื่อบรรจุบุคคลเข้ารับราชการ
 ในองค์การบริหารส่วนจังหวัดอุบลราชธานี นั้น ยังไม่ได้อผลดีเท่าที่ควร มีปัญหาที่จะต้องพิจารณา
 แก้ไข

๒. ระเบียบข้อบังคับที่ใช้ในการสอบแข่งขันยังมีข้อจำกัดในตัวเอง จำเป็นต้องทำการ
 แก้ไขให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

ความมุ่งหมายในการศึกษา

ในการศึกษาและวิเคราะห์เกี่ยวกับการสอบแข่งขันเพื่อบรรจุบุคคลเข้ารับราชการใน

---

^๒ พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการส่วนจังหวัด พ.ศ.๒๔๘๘ มาตรา ๓๑ แก้ไข
 เพิ่มเติมโดย มาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการส่วนจังหวัด (ฉบับที่ ๗)
 พ.ศ.๒๕๑๑, ราชกิจจานุเบกษา, เล่ม ๔๕ ตอนที่ ๔๖ (๒๑ พฤษภาคม ๒๕๑๑), หน้า ๒๗๑

องค์การบริหารส่วนจังหวัดอุบลราชธานีนั้น ผู้เขียนมีความมุ่งหมายที่สำคัญ ๒ ประการ คือ

๑. ศึกษาและวิเคราะห์หลักสูตรและวิธีการสอบแข่งขันเพื่อให้ทราบถึงปัญหาและอุปสรรคที่เกิดขึ้นจากการดำเนินงานนั้น พร้อมทั้งหาแนวทางแก้ปัญหาและเสนอแนะวิธีการที่ถูกตองตามหลักวิชาการที่จะแก้ไขและปรับปรุงการปฏิบัติงานให้ไ้มาตรฐาน มีประสิทธิภาพและค้ำรงไว้ซึ่งความยุติธรรม เพื่อคัดเลือกให้ได้คนที่มีความสามารถเข้ารับราชการให้เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่และลักษณะงาน

๒. เพื่อเป็นการเผยแพร่นโยบายและวิธีการเกี่ยวกับการสอบแข่งขันเพื่อบรรจุบุคคลเข้ารับราชการในองค์การบริหารส่วนจังหวัดอุบลราชธานี

ขอบเขตของการศึกษา

เพื่อให้การศึกษาในเรื่องการคัดเลือกบุคคล เพื่อบรรจุเข้ารับราชการในองค์การบริหารส่วนจังหวัดอุบลราชธานี ได้ผลดีและมีความละเอียดลึกซึ้ง และเหมาะสมกับระยะเวลาที่ทางมหาวิทยาลัยกำหนด จึงขอวางขอบเขตการศึกษาไว้ดังนี้คือ

๑. ศึกษาเฉพาะกรณีการคัดเลือกบุคคลเพื่อบรรจุเข้ารับราชการในองค์การบริหารส่วนจังหวัดอุบลราชธานี โดยวิธีสอบแข่งขันตามหลักสูตรและวิธีการที่ ก.พ. กำหนดตามหนังสือที่ สร.๑๐๐๘/ว.๑๕ ลงวันที่ ๘ กันยายน ๒๕๑๔ โดยศึกษาถึงการสอบแข่งขันในตำแหน่งเจ้าหน้าที่การเงินและบัญชี ระดับ ๑ ที่จังหวัดได้ดำเนินการสอบไปจำนวน ๓ ครั้ง คือ ครั้งที่ ๑ เมื่อวันที่ ๒๒ เมษายน ๒๕๑๔ ครั้งที่ ๒ เมื่อวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๒๐ และครั้งที่ ๓ เมื่อวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๒๐ ซึ่งเป็นการสอบในกรณีปกติ แต่เพื่อให้ได้ข้อเท็จจริงจึงได้พิจารณา นำมาศึกษา เพื่อให้ทราบถึงปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น นอกจากนั้นผู้เขียนจะไ้กล่าวถึงการฝึกอบรมปฐมนิเทศผู้เข้ารับราชการใหม่ประกอบด้วย เพื่อให้เรื่องราวเกี่ยวกับการคัดเลือกบุคคลนี้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

๒. การศึกษาเฉพาะกรณีขององค์การบริหารส่วนจังหวัดอุบลราชธานีนั้น สามารถนำไปปรับใช้กับองค์การบริหารส่วนจังหวัดอื่น ๆ ได้ เพราะงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัดมีระเบียบแบบแผนในการปฏิบัติเป็นแบบเดียวกันทุกจังหวัด ฉะนั้น ปัญหาต่าง ๆ ที่ประสบในองค์การบริหารส่วนจังหวัดอุบลราชธานี ก็น่าจะเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นได้ทั่ว ๆ ไปในองค์การบริหารส่วนจังหวัดอื่น ๆ และนำไปปรับใช้ได้

เอกสารและวิธีการศึกษา

ในการศึกษาเรื่องนี้ ผู้เขียนใช้วิธีการศึกษาดังนี้คือ

๑. ศึกษาจากหนังสือต่าง ๆ ซึ่งเกี่ยวกับการสรรหาและการคัดเลือกบุคคล การสอบแข่งขันตลอดจนการฝึกอบรมปฐมนิเทศ เช่น พรบ.ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๑๔ พรบ.ระเบียบบริหารราชการส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๔๘๘ เอกสารและวารสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับกิจการขององค์การบริหารส่วนจังหวัด รวมทั้งคำสั่งและคู่มือปฏิบัติการต่าง ๆ เป็นต้น

๒. การสัมภาษณ์ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องและรับผิดชอบเกี่ยวกับการสอบแข่งขัน และการบริหารงานบุคคลขององค์การบริหารส่วนจังหวัดอุบลราชธานี และของหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องนำมาประกอบเป็นข้อมูลสร้างความสมบูรณ์ให้กับการศึกษายิ่งขึ้น

๓. ใช้วิธีสังเกตการณ์โดยตรงในฐานะที่ผู้เขียนดำรงตำแหน่งหัวหน้าหมวดการเจ้าหน้าที่และฝึกอบรมในองค์การบริหารส่วนจังหวัดอุบลราชธานี ในการรวบรวมข้อมูลเพื่อประกอบการศึกษาเพิ่มขึ้น

ประโยชน์ที่ได้รับจากการศึกษา

ผลจากการศึกษาและวิจัยจะสามารถถ่วงนวยประโยชน์ได้ดังนี้คือ

๑. เพื่อให้เกิดประโยชน์แก่องค์การบริหารส่วนจังหวัดอุบลราชธานี และองค์การบริหารส่วนจังหวัดอื่น ๆ ในการที่จะนำข้อเสนอหรือวิธีการต่าง ๆ ที่ปรากฏในวิทยานิพนธ์นี้ไปพิจารณา กำหนดนโยบายและวางแผนในการสอบแข่งขัน เพื่อบรรจุและแต่งตั้งบุคคลเข้ารับราชการตามความต้องการของราชการ

๒. เป็นประโยชน์สำหรับเจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานในค่านการบริหารงานบุคคลขององค์การบริหารส่วนจังหวัด ที่จะไค้มองเห็นปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นจากการสอบแข่งขัน และสามารถนำข้อเสนอแนะต่าง ๆ ไปปรับใช้ในการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้น หรือใช้เป็นแนวทางใน

การปรับปรุงวิธีการปฏิบัติ เกี่ยวกับการ สอบแข่งขันให้ได้ผลดียิ่งขึ้นด้วย

๓. เพื่อเป็นแนวทางสำหรับผู้มีอำนาจออกระเบียบข้อบังคับสำหรับเรื่องนี้ เพื่อนำไป
วินิจฉัยแก้ไขต่อไป

๔. เพื่อเป็นคู่มือและแนวทางการศึกษาแก่นิสิตนักศึกษาและผู้ที่ต้องการ ค้นคว้า

ความหมายของคำที่ใช้และการ เสนอเรื่อง

๑. ความหมายของคำที่ใช้ ในการเขียนวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ บางครั้งผู้เขียนมีความจำเป็น
ต้องใช้คำย่อเพื่อไม่ให้ข้อความนั้นยาวเกินไป ซึ่งเป็นคำที่ใช้ในพระราชบัญญัติและในการบริหารงาน
ขององค์การบริหารส่วนจังหวัด โดยเฉพาะ ซึ่งขออธิบายไว้ ณ ที่นี้ได้แก่

- ก.พ.   หมายความว่า   คณะกรรมการ ข้าราชการพลเรือน
- อ.ก.พ.   หมายความว่า   คณะอนุกรรมการ ข้าราชการพลเรือน
- อ.จ.   หมายความว่า   คณะกรรมการ ข้าราชการส่วนจังหวัด
- อ.ก.จ.   หมายความว่า   คณะอนุกรรมการ ข้าราชการส่วนจังหวัด
- จังหวัด   หมายความว่า   องค์การบริหาร ส่วนจังหวัด

๒. การเสนอเรื่อง

วิทยานิพนธ์เรื่องนี้อาศัยหลักการพรรมาเป็นพื้นฐาน และมีการวิเคราะห์ควบคุมกันไป
ทั้งนี้โดยอาศัยหนังสือ วารสาร เอกสารต่าง ๆ เป็นเครื่องมือในการค้นคว้าและอ้างอิงที่สำคัญ
และใช้ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์เป็นเครื่องสนับสนุน การเสนอเรื่องแบ่งออกเป็น ๓ บทดังนี้คือ

บทที่ ๑ เป็นบทนำเพื่อให้ทราบถึงความสำคัญของเรื่อง ความมุ่งหมายและขอบเขต
ในการศึกษา เอกสารและวิธีการวิจัยตลอดจนประโยชน์ที่ได้รับจากการศึกษานี้

บทที่ ๒ กล่าวถึงความเป็นมา นโยบายการก่อตั้ง และการบริหารงานขององค์การ-
บริหารส่วนจังหวัด เพื่อเป็นการปูพื้นฐานความเข้าใจในเรื่องราวเบื้องต้นและเป็นแนวทางสำหรับ
ทำความเข้าใจเนื้อหาในบทต่อ ๆ ไป

ในด้านนโยบายการก่อตั้งองค์การบริหารส่วนจังหวัด เริ่มตั้งแต่การจัดตั้งสภาจังหวัด ขึ้นมาตามพระราชบัญญัติจัดระเบียบเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ แต่ระยะนั้นสภาจังหวัดทำหน้าที่เป็นเพียงที่ปรึกษาของคณะกรรมการจังหวัด แม้กระทั่งได้มีการตราพระราชบัญญัติสภาจังหวัด พ.ศ. ๒๔๘๑ ขึ้นมาโดยเฉพาะ แต่อำนาจหน้าที่ของสภาจังหวัดก็ยังไม่เปลี่ยนแปลงจนกระทั่งต่อมา รัฐบาลได้พิจารณาว่าควรที่จะมีการกระจายอำนาจให้จังหวัดมากขึ้น จึงได้ปรับปรุงฐานะและอำนาจหน้าที่ของสภาจังหวัด และให้จังหวัดมีส่วนราชการเป็นองค์การขึ้นต่างจากระเบียบบริหารราชการส่วนกลาง นั่นก็คือองค์การบริหารส่วนจังหวัดมีอำนาจรายได้และดำเนินการของ ตนเอง โดยมีข้าราชการส่วนจังหวัดเป็นผู้ดำเนินการตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการ ส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๔๘๘ และดำเนินการอยู่จนถึงปัจจุบันนี้

ในด้านการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัดจะได้อธิบายถึงหน่วยงาน ผู้บริหาร และกิจการต่าง ๆ ที่ประกอบขึ้นมาเป็นองค์การบริหารส่วนจังหวัด ดังเช่น ผู้ว่าราชการจังหวัด สมาชิกสภาจังหวัด ข้าราชการส่วนจังหวัด กิจการส่วนจังหวัด ทรัพย์สินส่วนจังหวัด เป็นต้น พร้อมทั้งกล่าวถึงรายละเอียดในการริเริ่มจัดตั้งองค์การบริหารส่วนจังหวัดอุบลราชธานี การบริหารงานในยุคแรก การแบ่งส่วนราชการและอำนาจหน้าที่ของส่วนต่าง ๆ การจัดสายงาน ตลอดจนอัตรากำลังและลูกจ้างที่ปฏิบัติงานอยู่ในปัจจุบัน

บทที่ ๓ กล่าวถึงการบริหารงานบุคคลขององค์การบริหารส่วนจังหวัด โดยแบ่งเป็น ๒ ตอน คือ

ตอนที่ ๑ กล่าวถึงการบริหารงานบุคคลในส่วนกลาง ซึ่งได้แก่ คณะกรรมการ ข้าราชการส่วนจังหวัด (ก.จ.) ว่าประกอบด้วยบุคคลใดบ้าง มีฐานะและอำนาจหน้าที่อย่างไร เปรียบเทียบองค์ประกอบของ ก.พ. ก.จ. และครูสภา รวมถึงการจัดตั้ง อ.ก.จ. วิสามัญ เพื่อทำการใด ๆ แทน ก.จ.

ตอนที่ ๒ กล่าวถึงการบริหารงานบุคคลขององค์การบริหารส่วนจังหวัดอุบลราชธานี อันได้แก่ คณะอนุกรรมการข้าราชการส่วนจังหวัด (อ.ก.จ.) ซึ่งประกอบด้วย ผู้ว่าราชการ- จังหวัด ปลัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด เลขาธิการจังหวัด และหัวหน้าส่วนต่าง ๆ พร้อมทั้งกล่าว ถึงฐานะและอำนาจหน้าที่ของ อ.ก.จ. ว่ามีอำนาจในการบริหารงานในคานต่าง ๆ มากน้อยเพียงใด

และกล่าวถึง หน่วยงานที่ทำหน้าที่เกี่ยวกับการบริหาร งานบุคคลโดยตรงขององค์การบริหาร ส่วน
จังหวัดอุบลราชธานี

บทที่ ๔ กล่าวถึงการสรรหาและการคัดเลือกบุคคลตามหลักการ ซึ่งผู้เขียนเห็นว่า
มีความเหมาะสมและจะได้บุคคลที่มีความรู้ความสามารถตามความต้องการที่สุด โดยแยกกล่าวเป็น
๒ ตอน ดังนี้คือ

ตอนที่ ๑ กล่าวถึงกระบวนการในการสรรหาบุคคล เริ่มตั้งแต่ต้นนโยบายในการสรรหา
บุคคล ระบบที่ใช้ในการสรรหา แหล่งกำลังคน การจัดทำใบสมัคร และการประกาศรับสมัครบุคคล
เพื่อเป็นการแสวงหาบุคคลให้มาสมัครงานในหน่วยงานให้มากที่สุด

ตอนที่ ๒ กล่าวถึงกระบวนการในการคัดเลือกบุคคล หลังจากที่ได้สรรหาบุคคลให้
มาสมัครงานโดยทั่วถึงแล้วก็ต้องทำการคัดเลือกเพื่อให้ได้คนที่ดีที่สุดในตำแหน่งงาน โดยใช้วิธีสอบ
แข่งขัน กล่าวถึงประเภทต่าง ๆ ของการสอบ โดยเน้นหนักในเรื่องการสอบข้อเขียน และ
การสอบสัมภาษณ์ ว่าควรจะมีลักษณะอย่างไรจึงจะเหมาะสม ตลอดจนการให้คะแนน เกณฑ์การ
ตัดสิน การบรรจุแต่งตั้งผู้ที่ได้สอบได้ และการทดลองปฏิบัติราชการ

บทที่ ๕ กล่าวถึงการคัดเลือกบุคคลเพื่อบรรจุเข้ารับราชการในองค์การบริหาร ส่วน
จังหวัดอุบลราชธานี โดยกล่าวถึงวิธีการต่าง ๆ ที่ใช้ในการคัดเลือก แต่วิธีที่ใช้กันอยู่ทั่วไปก็คือ
การสอบแข่งขันเพื่อให้ได้บุคคลที่เหมาะสมที่สุดเข้ามาปฏิบัติงาน โดยพิจารณาถึงการสอบแข่งขัน
ตามหลักสูตรและวิธีการที่ ก.พ. กำหนดขึ้นมาใหม่ ตามหนังสือ ที่ สร.๑๐๐๘/ว.๑๕ ลงวันที่ ๘
กันยายน ๒๕๑๘ ซึ่ง ก.จ. ได้มีคำสั่งให้องค์การบริหาร ส่วนจังหวัดทุกแห่งปฏิบัติตามหลักสูตร
และวิธีการนี้โดยอนุโลม การศึกษาจะเริ่มตั้งแต่การประกาศรับสมัคร สอบ การแต่งตั้งคณะกรรมการ
ชุดต่าง ๆ ในการสอบ การประกาศรายชื่อผู้มีสิทธิเข้าสอบ การกำหนดวัน เวลา สถานที่และ
ระเบียบในการสอบ การสอบในแต่ละภาควิชา หลักเกณฑ์การตัดสิน การประกาศผลสอบ การ
ประสานงานกับ ก.จ. การบรรจุแต่งตั้งและทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการ โดยจะได้พิจารณาว่า
ในแต่ละขั้นตอนมีปัญหาหรืออุปสรรคอย่างไร มีทางแก้ไขหรือปรับปรุงด้วยวิธีใดบ้าง

บทที่ ๖ ในบทนี้จะกล่าวถึงการฝึกอบรมปฐมนิเทศ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งในการบริหาร
งานบุคคลคือ เมื่อเราคัดเลือกบุคคลให้เข้ามารับราชการแล้วก็ต้องมีการต้อนรับและชี้แจงถึง
แนวทางในการปฏิบัติงานในหน้าที่ของงานเหล่านั้น ตลอดจนอธิบายให้ทราบถึงนโยบาย การบริหาร

และระเบียบการต่าง ๆ ของหน่วยงาน แนะนำให้รู้จักผู้บังคับบัญชาและเพื่อนร่วมงาน เพื่อให้
ผู้เข้ามาใหม่เกิดความรู้สึกอบอุ่นและมีความมั่นใจในงานที่ตนจะต้องปฏิบัติ ซึ่งสิ่งเหล่านี้องค์การ
บริหารส่วนจังหวัดอุบลราชธานีได้ถือปฏิบัติอย่างไร, มีปัญหาหรือข้อขัดข้องประการใดบ้างควรจะ
ได้นำมาพิจารณาในที่นี้ด้วย

บทที่ ๓ เป็นบทสรุปและขอเสนอแนะ โดยรวบรวมผลการศึกษาทั้งหมดมาสรุป
เพื่อสนับสนุนและพิสูจน์ความสมเหตุสมผลของข้อสมมุติฐานที่ตั้งไว้ พร้อมทั้งตั้งขอเสนอแนะโดย
อาศัยหลักการและวิธีปฏิบัติที่เห็นว่าเหมาะสมและเป็นไปตามหลักวิชาการปรับปรุงเกี่ยวกับการ
สรรหาและการคัดเลือกบุคคลเพื่อบรรจุและแต่งตั้งเข้ารับราชการต่อไป.

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย